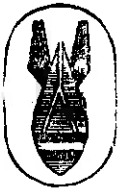

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. : 7537.94

Telefoon : 57.31.64

REDACTIE

EMILE ZOLALAAN, 30

SCHAARBEEK

Tel. : 16.00.73

Negentiende Jaargang - Nr 3

OKTOBER 1965

Onze Algemene Vergadering te Brussel op 13 Juni 1965

Ten einde de financiële toestand van onze kas gezond te houden had de Beheerraad besloten in het vervolg de algemene vergaderingen in alle eenvoud te beleggen en alleen nog tussen te komen in de verplaatsingskosten per trein voor de leden, die hun bijdrage hadden betaald.

Er viel namelijk te vrezen dat deze beperkingen een ernstige weerslag op het aantal deelnemers zouden hebben. Gelukkig was dit niet het geval en eens te meer hebben de Ontmijners hun afhankelijkheid aan hun schone Verbroedering betoond.

De zaal « FABIOLA » van de V.O.V. was goed bezet wanneer, te 11 h 15 m, de Nationale Voorzitter, commandant GEORGE, de vergadering voor geopend verklaarde.

Rede van de Voorzitter

Dames, Juffrouwen, Heren,
Beste Vrienden Ontmijners,

Voor de negentiende maal zijn we hier in algemene vergadering samengekomen. Ditmaal vergaderen we in de hoofdstad. We hebben onze feestelijkheden, zoals verleden jaar werd besloten, beperkt onwille van sommige redenen, waaraan ik U straks zal herinneren.

Het is zeker met een ware ontroering dat onze oudere leden zullen terugdenken aan de vroegere jaarlijkse vergaderingen. Om hen genoeg te doen wil ik hier de jaarlijkse vergaderingen vermelden, die blijf geven van het prachtig verleden, dat onze Verbroedering sinds haar stichting heeft gekend :

1947 : Jette (waar de Gemeentelijke Overheid ons het vaandel heeft overhandigd) ; 1948 : Luik ; 1949 : Antwerpen ; 1950 : Namen ; 1951 : Brugge ; 1952 : Charleroi ; 1953 : Gent ; 1954 : Sint-Jans-Molenbeek ; 1955 : Tervuren ; 1956 : Brugge ; 1957 : Brussel ; 1958 : Laken (Wereldtentoonstelling) ; 1959 : Chaumont-Gistoux ; 1960 : Merchtem ; 1961 : Chaudfontaine ; 1962 : Gent ; 1963 : Sint-Gillis ; 1964 : Schaarbeek, waar onze glorierijke tocht door België eindigde.

Met diepe weemoed moeten we deze opwekkende bladzijden uit de geschiedenis van onze Verbroedering draaien.

De herinneringen van erkentelijkheid en genegenheid blijven diep in ons hart gegrift en gisteren nog hebben we aan dergelijke schone gevoelens uiting gegeven.

Evenals de vorige jaren hebben zich enkele leden van de Beheerraad naar de graven begeven van onze eerste Voorzitter, Generaal SEVRIN, en van onze zo betreunde Major PORREWIJCK. Ze hebben aan beide grote Ontmijners een bloemenkruis gebracht.

Door dit vroom gebaar hebben we een erebetoon willen brengen aan al onze Doden en we vragen U dat U zich hierbij zoudt aansluiten door enkele ogenblikken ingetogenheid te hunner nagedachtenis te bewaren.

*

Welke zijn nu de moeilijkheden waarmee wij hebben moeten rekening houden om een algemene vergadering zoals deze van vandaag tot stand te brengen ?

De voornaamste moeilijkheid is dat wij noodzakelijk onze uitgaven moeten beperken. Gedurende deze twintig jaar hebben wij U het maximum geboden en in de mate van het mogelijke zijn wij tussengekomen voor de meest beproefde kameraden, voor onze weduwen en onze wezen.

Het is ook daarom dat wij onze leden zo vaak aansporen ons trouw te blijven en door het feit zelf een grote financiële inspanning te leveren om de verdwaalde schapen naar hun schaaftal terug te brengen. Wij hebben de Medaille der Ontmijning en het brevet in voege gebracht, en dit alles heeft geld gekost.

Anderzijds hebben onze weduwen hun toestand zien verstevigen ; onze wezen hebben voor het merendeel hun studies beëindigd en denken aan trouwen, zo 8/10e het al niet zijn. Maar weest gerust, voorzorgsmaatregelen zijn getroffen voor hen die nog enige tijd studeren en het traditionele huwelijksgeven is verzekerd. Wat de ongevallen der ontminning betreft, deze komen gelukkig nog zelden voor en, sinds het ongeval dat zich voordeed in april 1964 en waardoor Korporaal VAN HOVE het meest

getroffen werd, hebben wij geen enkel incident meer te betreuren. Op dit domein dus is onze zending herleid tot het strikte minimum en praktisch beëindigd.

Wij moeten nu denken aan de leden die ons trouw zijn gebleven en, geven wij het gerust toe, hun aantal overschrijdt de 700 niet. Wij hebben natuurlijk een vlottende massa, die men overal ontmoet, en die slechts komt aankloppen wanneer er een medaille uit te delen is of wanneer ze een inlichting of een attest nodig hebben. Zij betalen hun bijdrage voor het jaar, en dan wachten zij één of ander gunstig oogenblik af naargelang hun eigen voordeel.

Met dergelijke leden verbroederen wij niet, maar wij beklagen ons slechts over hun zo weinig broederlijke mentaliteit. Wat er ook van weze, wij zijn aangewezen op het aantal dat ons trouw is gebleven, en wij moeten, zoals wij dat gezamenlijk hebben gezegd, een kapitaal « bevrozen » dat ons toelaat aan onze rechthebbenden een overlijdensvergoeding te verzekeren.

Dit kapitaal werd vermeld in ons rekeningsoverzicht en U kunt met ons oordelen of dit bedrag als voldoende mag beschouwd worden om te beantwoorden aan onze zorgen en ons vooropgesteld doel.

Ziedaar nu de reden waarom wij ons vrijwillig tot dit aandeel beperken, wat betreft onze algemene vergaderingen en wij ons hier als broeders verenigd vinden in de salons van het « Home Koningin Fabiola », in het U.F.A.C. 40/45, te Brussel, wat als voordeel biedt dat wij ons in het centrum van het land bevinden, dat door eenieder gemakkelijk te bereiken is.

Wij spraken U elders over het offensief dat wij begonnen zijn, dit met al de financiële gevolgen, hieraan verbonden, om onze effectieven te omvormen en om het getal 2.000 te benaderen, cijfer dat wij vroeger ver overtroffen.

Wij hadden nog tal van problemen op te lossen en zoals onze betreurde Generaal het heeft gezegd en herzegd, bepleit en herbepleit, telt in de eerste plaats de aard der eisen en het aantal dat gesteld wordt.

Het is zo dat, behalve een uitzonderlijke maatregel die is tussengekomen wat betreft « vergoedingspensioenen », maatregel die werd uitgebreid tot alle militairen in vredes-tijd, evenals het dragen van de badge, al onze eisen zonder gevolg gebleven zijn, alhoewel ons eisenboek reeds in 1949 werd opgesteld. Maar men moet zich vooral in het hoofd prenten dat voor de verwezenlijking van dergelijke wensen, volharding, zelfs veel volharding nodig is en dat wij het gunstig oogenblik moeten weten te kiezen. Verleden jaar hebben wij U een weinig hoop laten doorschemeren betreffende het voorstel van 15 februari 1946, maar al de bevoegde chefs, die ons gunstig waren gaan weg of verlaten hun bevoorrechte plaats, de ministers volgen elkaar op en de tijd gaat voorbij. Maar niettemin geven wij het niet op en het laatste verslag dat U onlangs is toegekomen, toont voldoende onze volharding en onlangs nog heeft onze Ondervoorzitter Majoor BONMARIACE, zeer interessante onderhandelingen gehad met de leiders van de C.E.S.A.C., die zich zeer inschikkelijk toonden voor onze eisen.

Wij beloven U nochtans niet al uw wensen in te willigen in een bepaald tijdsverloop, dat wij zo kort mogelijk wensen, maar wij zullen zonder ophouden werken om ze te verwezenlijken. Wij beschikken niet over voldoende tijd om U meer in detail te spreken over al onze eisen, maar er is één punt dat wij een beetje meer willen ontleden.

Meermaals hebben wij de toestand onderzocht van onze oude ontmijnners op gebied van hun pensioen. Zij hebben de oproep van het land beantwoord in 1944/45, op een gevorderde leeftijd, en velen onder hen hebben niet gedu-

rende twintig jaar kunnen dienen alvorens de leeftijd van hun pensioen te bereiken, namelijk 56 jaar.

Gepensioneerd op die leeftijd met een minimumpensioen, vindt men over het algemeen geen werk. Melden wij terloops dat de gepensioneerde militair in die voorwaarden recht heeft op werklozensteun, indien hij geen werk vindt. De dagelijkse werklozensteun zal gelijk zijn aan het verschil tussen de vergoeding van zijn graad vermeerderd met 40 % en het 300e deel van zijn jaarlijks pensioen. Wat meer is, de periode, aldus bezoldigd, zal later meetellen voor het bepalen van het normale ouderdomspensioen op 65 jaar of van het pensioen genomen op vervroegde leeftijd. Zeggen wij eveneens dat de gepensioneerde automatisch onderworpen is aan de maatregelen onlangs getroffen inzake ziekte en invaliditeit.

Geruchten hebben de ronde gedaan dat wetsvoorstellen werden ontworpen om de militairen op de ouderdom van hun pensioen te doen overgaan naar het burgerlijk kader van Landsverdediging. Op zeker oogenblik heeft men de grote kazernes van Brussel willen ledigen en er burgers plaatsen, en men meende, eens dat de mutatie militairen in burgers gedaan was, dat het in orde was. Dergelijke pogingen hebben tot een mislukking geleid in 1919, 1924, 1928 en in 1932. De verjonging der kaders is een dure les geweest. Misschien komt er een dag dat de militairen beter zullen gediend zijn door het lot wanneer hun onderlinge groepen blok zullen vormen en aldus hun woord zullen te zeggen hebben, zonder dat daarom moet geschaad worden aan de militaire discipline. Wat er ook van weze, men spreekt niet meer over de mutatie van militairen en burgers en diegenen, die onder ons op het punt zijn hun pensioen te moeten nemen, moeten er zich een gedacht van maken.

Om in het domein der pensioenen te blijven, herinneren wij nog dat de militair die milicien is geweest, met zijn militiegetuigschrift, dat aan te vragen is op het Gemeentehuis, kan bewijzen dat hij in het leger geweest is. Anderzijds kunnen degenen die beroepsmilitair zijn geweest, zoals de ontmijnners, zonder een pensioen van het leger te hebben, die dienstjaren als militair doen gelden voor hun pensioen van werkmans of bediende. Krachtens de wet van 28.6.1960, stort het departement van Landsverdediging, op het oogenblik van de pensioensaanvraag, aan de verzekeringsorganismen een som die gelijk is aan de bijdragen die betrekking hebben op bedoelde periode.

Ik besluit deze uiteenzetting met U te herhalen dat al degenen die op dit gebied moeilijkheden mochten hebben, ons altijd mogen schrijven.

Wij zouden U kunnen spreken over andere problemen van dat soort, maar wij mogen uw tijd hier niet misbruiken en wij zullen er op terugkomen in ons blad, waar een speciale rubriek zal voorbehouden zijn voor onze specialist, de Adjutant BAENTS, van wie ik trouwens deze technische inlichtingen, waarover ik U kom te spreken, gekregen heb.

Ons blad, onder zijn nieuwe vorm, verschijnt vier maal per jaar en, nog eens, de onverschilligen aan onze beweging hebben ongelijk.

**

Ziedaar, beste Vrienden, een gedeeltelijke uiteenzetting van onze bezorgdheden, maar tot hiertoe hebben wij enkel en alleen materiële eisen als oogmerk gehad. Verre daarvan willen wij, in het kader van een verenigd en sterk België, de Ontmijnners plaatsen op een bevoorrechte plaats, in de morele en vaderlandse waarden van het Land.

Wij zijn diep getroffen bij de herinnering aan de eerbewijzen van de besten onder ons, wier namen gegraveerd staan in de gedenksteden opgericht in Vlaanderen en Wallonië.

Sergeant THOME, Pierre, † te Sibret, op 12 april 1945.
 Soldaat HENDRICKX, Jozef, † te Sibret, op 12 april 1945.
 Korporaal BIHAY, Albert, † op 20 april 1945.
 Soldaat MABILLE, Telesfoor, † op 20 april 1945.
 Luitenant HAZEE, Georges, † op 21 juni 1946.
 Adjudant OLASSEN, Jozef, † op 21 juni 1946.
 Korporaal DECAMPS, Marcel, † op 21 juni 1946.
 Korporaal ROUSSEAU, Adelin, † op 21 juni 1946.

Nadat bloemen werden neergelegd en de aanwezigen enkele ogenblikken ingetogenheid hadden bewaard, vertrok de car naar de schilderachtige stad Saint-Hubert, waar twee uur werd stil gehouden voor het noenmaal.

Halte te Sibret, waar de gedenksteen, die aan de plaats herinnert waar Sergeant THOME dodelijk gewond werd, in een gracht lag. Deze steen werd op zijn plaats teruggebracht en met bloemen versierd.

Het gedenkteken te Lierneux is moeilijk te vinden. Verscheidene dorpelingen weten niets af van zijn bestaan. Na verschillende opzoekingen werd het eindelijk langs de baan ontdekt. Het is namelijk een kruis, geplaatst op een stenen zuil, die volgende namen vermeldt :

Korporaal MORAY, Alfred.
 Soldaat GEENENS, Emile.
 Soldaat PIEDBOEUF, Mathieu.

Twee bloempotten aan de voet van het gedenkteken getuigen dat piëteitsvolle mensen de herinnering aan onze helden steeds hoog houden.

Na het neerleggen van een bloementuil en enkele ogenblikken ingetogenheid, begaf men zich naar Rendeux.

Het monument te Rendeux is indrukwekkend. Twee zijpalen doen het middenpaneel uitkomen, dat met een plaat in witte steen is versierd, waarop onze symbolische boom en de namen van onze slachtoffers zijn afgebeeld :

Adjudant GRENIER, Arseen.
 Soldaat VANDERSCHELDE, M.
 Soldaat LEDENT, Jozef.
 Soldaat KOEKER, Jan.
 Soldaat CHAVAGNE, Georges.

Neerleggen van bloemen in de diepste ingetogenheid. Het wordt laat en men moet aan de terugreis denken. Door de afdeling werd, vóór het verlaten van Rendeux, het vriendschapsglas aangeboden.

Terug te Brussel, bedankte de Nationale Voorzitter, Kommandant GEORGE, hartelijk Majoor BONMARIAGE, omdat hij deze uitstap had mogelijk gemaakt, dank zij de opbrengst van het bal, dat met dit doel werd ingericht.

Het was een echte familiebedevaart, die als toemaat de ganse dag een mild zonnetje kreeg, waarbij men gauw de droevige zomerdagen vergat.

Nog onze eisen

Na afloop van de algemene vergadering van de CESAC, werd het voorstel tot wijziging van artikel 3 van het koninklijk besluit van 28 augustus 1964 met algemene stemmen, min één onthouding, aangenomen.

« Gezien de ontmijners nog op de Dagorde van het Leger vermeld werden op 25 september 1945, op 25 oktober 1945 en op 12 juni 1946 ;

» Gezien de ontmijners, tussen 8 mei 1945 en 25 februari 1946, nog 41 doden en 107 gewonden te betreuen hadden ;

» Drukt de C.E.S.A.C. de wens uit dat, op het einde van het eerste paragraaf van artikel 3 van het koninklijk besluit d.d. 28 augustus 1964, de volgende zin, die in het ontwerp van statuut was voorzien, zoals hij werd voorgesteld door de C.E.S.A.C., terug zou opgenomen worden : « De datum van 8 mei 1945 wordt teruggebracht op 25 februari 1946 voor de ontmijners. »

NECROLOGIE

We melden met spijt het overlijden van oud-ontmijner VERHOEVEN. Frans, Josef, van de afdeling Brabant.

Een afvaardiging met vaandel vergezelden hun kameraad naar zijn laatste rustplaats te Sint-Pieters-Woluwe, op 22 september.

We bieden de familie ons innig rouwbeklag aan en betuigen haar hierbij onze diepe sympathie.

Bijdrage en Stortingen

Nogmaals vragen we met aandrang dat de leden al de te verrichten stortingen zouden doen op de postrekening van hun afdeling.

Ter herinnering vermelden we hieronder de nummers van de verschillende afdelingen :

Brabant : P. R. 8173.53 — Verbroedering der Ontmijners van Brabant, Generaal Jacqueslaan 172, Brussel-5.

Oost-Vlaanderen : P. R. 4511.80 — VAN CLEVEN, E., Elyzeese Velden 5, Gent.

West-Vlaanderen : P. R. 9090.98 — BORIES, R., Zandstraat 77, Sint-Andries-Brugge.

Luik : P. R. 7902.11 — Verbroedering der Ontmijners, Luik.

Henegouwen : P. R. 1819.49 — Verbroedering der Ontmijners van België, Prov. afdeling Henegouwen, p.a. VANDERICK, A, rue du Sablon, 6, Gosselies.

Antwerpen : P. R. 1719.10 — DREESEN, E., Paleizenstraat 44, Antwerpen.

Het lidmaatschap is op 50 frank vastgesteld. Hogere bedragen worden dankbaar aanvaard.

Er blijven nog enkele medailles beschikbaar tegen de prijs van 60 frank.

Nieuwe hulde aan een Oud-Officier-Ontmijner

De naam « Luitenant HAZEE », gedood bij het ontminen van de brug te Grupont, werd gegeven aan de laatste promotie van de reserve-officieren van de Genie, en Kolonel MAHIEUX, Bevelhebber van de Genieschool, had een huldeplechtigheid te zijner nagedachtenis belegd op 19 februari jl., bij het einde van de cursus.

Nu werd, ter nagedachtenis van Onderluitenant DOMS, gevallen bij ontminingswerken aan de kust, te Vilvoorde, op 24 juni jl., een huldeplechtigheid georganiseerd.

Twee pelotons kandidaat-officieren van het Geniekorps hadden, vanaf 10 h 45 m, postgevat rechtover het Stadhuis te Vilvoorde, aan de voet van hetwelk een verhoog was aangebracht, waarop hadden plaatsgenomen : Mevr. DOMS en de familie, de Schepenen en de Stadssecretaris, de Politiecommissaris en de vertegenwoordigers van de Verbroedering, de Voorzitter en de Ondervoorzitter BONMARIAGE.

Te 10 h 30 m, werd Burgemeester GELDERS verwelkomd door Kolonel WALSCH. De twee detachementen werden geschouwd alvorens men overging tot de symbolische overhandiging van de Zilveren Ster aan de twee promotiechefs. Deze eer viel te beurt aan Mevr. DOMS en aan de heer Burgemeester.

Daarna voerde Kolonel WALSCH het woord. Hij begroette de aanwezige overheden en bedankte de afgevaardigden van de Ontmijners alsook de familie DOMS, omdat ze de plechtigheid met hun aanwezigheid vereerden. Hij zette de redenen uiteen, waarom hij Onderluitenant DOMS tot pater van deze promotie had gekozen. Hij schetste het leven van deze jonge officier en herinnerde aan de omstandigheden van zijn dood bij ontminingswerken aan de kust.

In naam van de gemeenteoverheid antwoordde daarna Burgemeester GELDERS. Hij dankte Kolonel WALSCH omdat hij de stad Vilvoorde voor deze plechtigheid had uitgekozen.

Bloemen werden neergelegd aan de herdenkingsplaat van de slachtoffers van de bezetting en daarna had een onberispelijk défilé plaats van de kandidaten-reserve-officieren vóór de aanwezige personaliteiten.

Op het kerkhof te Vilvoorde werd het graf van Onderluitenant DOMS met bloemen versierd door de bevelhebber van de Genieschool, de afgevaardigde van de stad Vilvoorde en door Kommandant GEORGE, terwijl Aalmoezenier LEFEVRE de liturgische geboden opzegde.

Daarna had een ontvangst op het Stadhuis plaats, waar de erewijn werd aangeboden. En, om te besluiten, werd in de grote eetzaal van de kazernes nr. 1 een maal opgediend, dat de koks van de Overseiningstroepen tot eer strekt.

Bij het nagerecht, overhandigde de primus van de promotie een ereplakket aan Burgemeester GELDERS en aan de bevelhebber van de School der Overseiningstroepen. De Burgemeester dankte en drukte op het feit dat Vilvoorde, alhoewel wettelijk Vlaams, er toch fier op gaat Vlaams, Waals en Brussels te zijn. Hij richtte zich tot de

kandidaat-reserve-officieren en wenste hen geluk omdat ze behoorden tot de categorie mannen, waaraan België een zo grote behoefte heeft : de toekomst hoort toe aan hen, die zich op de wetenschap toeleggen.

De redevoering van de Burgemeester werd langdurig toegejuicht.

Kolonel WALSCH dankte de Bevelhebber van de School der Overseiningstroepen, voor de gulle ontvangst, die hij aan de School van de Genie had gegeven en het eetmaal nam oen einde rond 16 uur, daar men duidelijk zag dat de kandidaat-officieren ongeduldig waren om in permissie te gaan.

Bedevaart van de Afdeling Brabant naar onze

gedenktekens in de Ardennen

Het bal, dat op 27 maart, door de Afdeling Brabant, in samenwerking met de Verbroedering van het 3e Genie/Brabant, werd georganiseerd, had tot essentieel doel aan de leden een uitstap naar de gedenktekens in de Ardennen aan te bieden. Velen, helaas, weten dit niet.

Begunstigd met een mooi weertje, kende deze bedevaart een zeer groot succes.

Al de deelnemers waren op tijd op de plaats van samenkomen. Men herkende onder hen : de Nationale Voorzitter, Kommandant GEORGE, en Mevrouw ; de Voorzitter van de Afdeling Brabant, Majoor BONMARIAGE, en Mevrouw ; de Ondervoorzitter van de Afdeling Brabant, de heer GUILTAUME, en zijn dame ; Kommandant DELHEZ ; onze Ere-Korporaal L. DE BLAAUW, vergezeld van de heer NYS, Secretaris van het Comité der Herinneringsvlam ; onze vrienden : R. ITTERS en zijn dame, L. HUYBRECHTS en Mevrouw, Ch. DE POORTER en Mevrouw, de heer en Mevr. TINANT, de heer en Mevr. CLOSSET, de heren TIELEMANS, REMY, GAUDY, VERHAEGEN en ELSEN, vergezeld van hun dame ; de heren GOOSSENS, SOUMILLION en BAUWENS.

De beperkte snelheid van de autocar alsook de talrijke processies brachten een vertraging teweeg en slechts te 11 h 30 m bereikte men Grupont. Onnodig dit gedenkteken te beschrijven, waarvan een foto verscheen in ons jongste meinummer.

Men vindt er de namen op gegrift van :

Adjutant SCHOLLAERT, Charles † op 21 februari 1945.

Korporaal RIFFAUT, Fernand, † op 21 februari 1945.

Korporaal DEMOL, Georges, † op 21 februari 1945.

Sergeant GROFILS, Léon, † op 23 februari 1945.